

Zmeu din fâșii de prosop

Noi... noi am ajuns ca bătrânii pe mare, plutind pe o barcă de lemn, plutind într-o derivă atent plănuită de o instanță în-negurată între stâlpi de necunoaștere și mister impus de izul demiurgic. Ajutați-vă, bătrânei, între voi, căci placa de lemn se scufundă repede și marea se transformă în nisip de păreri care vă vor îngropa ușor în uitări și nimicuri ale vremurilor.

Explică-mi tu, copil cu păr roșu, de ce ai scuipat pe jos, atunci când s-a întâmplat să mor? Tu nu mă cunoști, nu știi decât puloverele cu care am venit aici de atâtea ori, iar atunci cu ce drept îmi oprești mâna care dorea să bată în ușa oamenilor pe care... parcă îi cunoșteam, dar nu mi-i mai amintesc... Nici pe mine nu mă amintesc... nicăieri, pe niciun soclu, dar de asemenea pe niciun certificat de naștere, și asta pentru că am încetat să exist pentru mine chiar înainte de a mă naște.

Aș vrea să mă ascund după ușa de la șifonier, exact ca mai înainte, când eram puțin mai tânără, cu fața și cu mintea mai puțin zbârcite. Vreau să mă ascund după ușa de la șifonier, cu pielea mea bătută și cu brățile mele triste, acolo după ușa albastră din lemn, unde n-ai putea să mă mai vezi vreodată, unde n-ai putea să-mi mai spui ce te dezgustă.

Apoi, cred că vreau să mă reazem cu spatele de calorifer și să beau ceai de nuci dintr-o cană albă, smălțuită superficial, pentru că aș dori să mi se încălzească spatele, plămâni... organele slinoase din toracele meu, pentru zilele trecute reci și pentru zilele înghețate care vor veni, când mă voi așeza iar rezemată de calorifer, dar el va fi sloi, și eu mort obosit, iar din gura mea vor ieși aburi de suflete ale mele în loc de aer sau de vorbe ciudate.

Du-mă, bătrânule, mai bine lângă gura de metrou, pe marginile aerisirii, ca să putem sta toți în jurul ei, cu picioarele pe grilaj, citind poezii macabre sau inexpresive, inspirând tutun ieșit din chiștoace de țigări aparent stinse, aparent renunțate... Am respira astfel de tutun pentru că și noi suntem tot niște țigări aparent stinse, aparent renunțate, care însă ne vom ridica apoi ca trabucuri în flacără, dominând realitățile proprii, dominând chiar și pe tine, o biată himeră abia întoarsă de la toaletă. Scrieți-ne astfel pe noi, pe tablă, ca nume de dispăruți, până ce cafeaua ne va trezi în sfârșit.

Vreau să dispar de acolo, din fața ta, până mă uită toți cei care mă cunosc sau chiar până ce ei mor, ca să mă pot naște într-o lume nouă, clară, liberă de tine și de ura ta.

Mucuri de țigară care să acopere... fundul scrumierii... care ar fi... n-ar fi... fundul depresiei de sărbători, când un brad ciopârțit, împodobit cu problemele următoare ale anului viitor s-ar așeza în fața unor oameni... oricare oameni. Nu-mi mai plac sărbătorile. Nu-mi mai plac eu, ca muc de țigară, afectat de scrumieră, oarecum destinat să acopere minciuni sau feluri de sentimente neprelucrate.

De ce n-a venit încă vara în deșert... Arată cam ciudat o plajă care nu precedă marea, acoperită cu zăpadă sau cu ploaie, sau cu vânt, sau cu tine, cum stai întins pe lume ca pe tine însuși, ca și cum pe tine te presezi, sub tine și te înnebunești cu propria iluzie și greșeală.

Poate în curând îți va fi smuls singurul fir de păr, crescut atât de precar de printre zeci de catafracte, singurul fir de păr de pe corp, cel care ar trebui să însumeze virilitatea ființei solipsiste, mizantropice, ce-și adunase furia pentru înfrângerea tocurelor. Iar atunci, în mod ciudat, tu nu vei simți. Omul nu va simți. Nu va percepe schimbarea, pentru că atuul acela va fi fost acolo pentru dintotdeauna, iar certitudinea existenței sale aduce chiar uitarea în privința celui... ceva. Pierderea, smulgerea firului de păr devin aproape irelevante, cu excepția lui în sine. Băiețelului trist îi smulseseră acest capăt de Anabasis, iar acum stătea întins pe podea, cu capul sub bradul de Crăciun, cu brațele reci pliate sub gât, uitându-se sus spre luminițe și reflexe cam multe ale globurilor, de... vreo două ore... încercând să înțeleagă sau să dea un fel de sens unei tradiții proprii pe care o respectase îndestul de bine timp de mai mulți ani, aceeași practică ce reușise să îl separe atât de bine de familia sordidă, una din practicile care îl țineau în viață... care mai reușeau să îl țină în viață.

Rostul după care umbla dispăruse cu prea mult timp în urmă și existența devenise cheală, stearpă, iar el nu avea să o mai poată îndrăgi prea curând, sau poate niciodată.

Poate am să-ți aduc rostul, odată cu un zmeu, pe care poate am să-ți-l dau curând... undeva... într-o cameră goală.